

26/05/2026

La Natàlia passejava la seva mà de maduixa per sobre les portades dels llibres, com si només tocant-los li arribés l'essència d'aquelles paraules.

Era un dia plujós de maig i estava a la seva llibreria preferida, la que li permetia viatjar per tot el món en uns pocs metres quadrats. Els seus ulls inquietes deixaren de veure lletres i fotos de colors i van clavar-se en els d'un home que estava dret, a pocs metres d'ella, probablement feia una estona que la mirava fixament, en silenci. Eren uns ulls coneguts, en els que s'hi havia emmirallat moltes vegades.

De cop va fer un salt en el temps, tretze anys enrere, i va tornar a ser en aquell petit pis del centre, pintat amb una habitació de cada color, on ella i el Pere van ballar per última vegada. Es van acomiadar així, la música sempre havia estat present.

Ell marxava lluny, a mil quilòmetres, li havia sorgit una boníssima oportunitat, quasi irreal en aquells temps: una beca d'estudi sobre la interpretació del cant dels ocells a Doñana, un somni per a un ornitòleg. Ella es quedà a Barcelona, era mestra de violí en el conservatori de música.

Aquell dia de fa tretze anys, quan la Natàlia va tancar la porta, va deixar de sonar la melodia enganxosa que acabaven de ballar. La següent va sonar esquinçada, d'aquelles que despullen l'ànima.

Durant uns anys la seva melodia havia estat el fluir, la seva cançó havia estat la de dies assolellats grimpant muntanyes, d'anar en bicicleta sense mans, d'herba molla als seus peus, de núvols de cotó en forma de gos o de conill. Havien ballat no amb aquell somriure artificial dels ballarins de saló, sino amb aquell que surt de l'ànima, l'autèntic, l'únic que queda bé en les fotografies...

Els primers temps sense ell, van ser de dies de boscos humits, on no hi entrava la llum, sentia que l'envaïa una enfiladissa que es ramificava per tot el seu cos i la convertia en un element més d'aquell bosc, fixada i arrelada allà. Tota ella es convertí en fusta, dels peus fins l'arc del seu violí. Però dins li corria una saba creativa i rica. Les seves mans eren plenes de vida, i a través de matisos, timbre i tempo, la seva ànima com a intèrpret va ser revelada.

La música s'enlairava del seu brancatge d'arbre, com un manat d'ocells voleiant després d'haver-li fet pessigolles.

I el Pere es quedà a Huelva, als aiguamolls de Doñana.

A la llibreria dels mil viatges, aquell dia de maig del 2026, després de tretze anys de l'últim ball, el Pere li agafà la mà, en silenci, i la Natàlia va sentir tota la màgia de les maresmes, la confluència d'aigües dolces i salades, la llum del sol present en cada estació, el cant de mil ocells combinat amb arpegis de violí.

Va tancar els ulls i va veure un enorme rotlle de paper, on les línies del pentagrama tendien a l'infinit.

Hi havia moltes melodies encara per compondre.